

Abdullah Öcalan

Demokratikus konföederalizmus

2011

Tartalom

Demokratikus konföderalizmus	1
Tartalom	2
I. Bevezető.....	3
II. A nemzetállam	4
A. Alapok	4
1. Nemzetállam és hatalom	4
2. Az állam és vallási gyökerei	5
3. Bürokrácia és nemzetállam	7
4. Nemzetállam és homogenitás	7
5. Nemzetállam és társadalom.....	8
B. A nemzetállam ideológia alapjai	9
1. Nacionalizmus	9
2. Pozitivistá tudomány.....	9
3. Szexizmus	10
4. Vallásosság	11
C. A kurdok és a nemzetállam	13
III. Demokratikus konföderalizmus	14
A. Részvétel és a politikai paletta sokszínűsége	15
B. A társadalom öröksége és a történelmi tudás felhalmozódása	16
C. Erkölcs és politikai tudat	17
D. Demokratikus konföderalizmus és demokratikus politikai rendszer	19
E. Demokratikus konföderalizmus és önvédelem	21
F. Demokratikus konföderalizmus az uralomért folytatott hajsza ellen.....	23
G. Demokratikus Konföderatív szerkezetek globális szinten	24
H. Összefoglalás	25
IV. A demokratikus konföderalizmus alapelvei	26
V. A közel-keleti népek problémái és a megoldás lehetséges módjai	28

I. Bevezető

A Kurd Munkáspárt (PKK) több mint 20 éve harcol a kurd nép törvényes jogaiért. A küzdelmünk, a felszabadító harcunk a kurd kérdést nemzetközi ügyé formálta, amely az egész Közel-Keletet érintette, és a kurd kérdés megoldása elérhető közelségbe került.

A PKK 1970-es évekbeli megalakulásakor az ideológiai és politikai légkört a hidegháború kétpólusú világa, valamint a szocialista és a kapitalista tábor közötti konfliktus jellemezte. A PKK-t akkor a szerte a világon megjelenő gyarmatbomlasztó mozgalmak inspirálták. Ebben a környezetben próbáltuk megtalálni saját utunkat, összhangban a sajátos helyzettel hazánkban. A PKK sosem tekintett a kurd kérdésre pusztán etnikai vagy nemzetiségi problémaként. Inkább úgy véltük, ez a társadalom felszabadításának és demokratizálásának projektje. Ezek a célok egyre inkább meghatározták akcióinkat az 1990-es évek óta.

Szintén felismertünk okozati összefüggést a kurd kérdés és a modern kapitalista rendszer globális uralma között. Ezen kapocs megkérdőjelezése és kihívása nélkül nem is lehetne megoldás. Másképp csak új függőségekbe kerülnénk.

Ezidáig az etnikum és nemzetiségi probléma nézőpontjából, mint amilyen a kurd kérdés is, amelynek gyökerei mélyen történelmi és a társadalom alapján erednek, csak egyetlen működő megoldás tűnt fel: a nemzetállam megteremtése, amely akkor a kapitalista modernitás paradigmája volt.

Nem hittük ámbár, hogy bármely készen kapott politikai minta képes lenne fenntarthatóan fejleszteni a közel-keleti népek helyzetét. Hiszen nem volt már nacionalizmus és nemzetállamok, amelyek már annyi problémát okoztak a Közel-Keleten?

Nézzünk közelebbről ezen paradigma történelmi hátterére és vizsgáljuk meg, hogy felvázolhatunk-e olyan megoldási tervet, amely elkerüli a nacionalizmus csapdáját és jobban illeszkedik a Közel-Kelet helyzetéhez.

II. A nemzetállam

A. Alapok

A népek letelepedésükkel elkezdtek egy eszmét formálni a területre, amelyen élnek, annak kiterjedésével és határaival együtt, amelyeket főképp természeti és földrajzi jellegek határoznak meg. A klánok és törzsek, amelyek bizonyos területet betelepítettek és sokáig éltek is ott, kifejlesztették a közös identitás és haza fogalmát. A határok, amelyeket a törzsek hazájuknak tekintettek, már nem voltak többé határok. A kereskedelem, a kultúra vagy nyelv már nem szorultak többé határok közé. A territoriális határok sokáig rugalmasak maradtak. A feudális szerkezetek majdnem mindenhol domináltak, és megszülettek az akkori és mostani dinasztikus monarchiák vagy nagy multietnikumú birodalmak az állandóan változó határokkal és a sokféle nyelvvel és vallásos közösséggel, mint a Római Birodalom, az Osztrák-Magyar Birodalom, az Ottomán Birodalom vagy a Brit Birodalom. Sok korszakot és sok politikai változást túléltek, mivel a feudális alapjuk lehetővé tette számukra a hatalom rugalmas felosztását másodlagos, kisebb hatalmi központok széles skálája.

1. Nemzetállam és hatalom

A nemzetállami kereskedelem, forgalom és pénzügy megjelenésével előretört a politikai részvétel és ennek következményeként hozzáadódott a hatalmuk a hagyományos államszerkezethez. A nemzetállam megjelenése az ipari forradalom kezdetén, több mint kétszáz éve, kéz a kézben járt egyfelől a tőke szabályozatlan felhalmozásával, másfelől az egyre gyorsabban növekvő népesség akadálytalan kizsákmányolásával.

Az új burzsoázia, amely a forradalomból nőtt ki, részt akart venni a politikai döntésekben és az államszerkezetben. A kapitalizmus, az új gazdasági rendszerük, ezért az új nemzetállam lényeges összetevőjévé vált. A nemzetállamnak szüksége volt a burzsoáziára és a tőke hatalmára, hogy lecserélje a feudális rendet és az ideológiáját, amely a törzsi szerkezeteken alapult, valamint új, nemzeti ideológia alapján örökölt jogokat, amelyek minden törzset és klánt egyesítettek a nemzet zászlaja alatt. Ezen a módon a kapitalizmus és a nemzetállam oly szorosan kapcsolódott egymáshoz, hogy egyik léte sem volt elképzelhető a másik nélkül. Ennek következményeként a kizsákmányolást nem csak nem szankcionálta az állam, hanem ösztönözte és gyorsította is.

De mindennekfelett, a nemzetállamra a hatalom legfelsőbb formájaként kellett gondolni. Semmilyen más államtípusnak nem volt ekkora hatalmi ereje. Ennek egyik legfőbb oka, hogy a felső középosztály egyre nagyobb mértékben kapcsolódott be a monopolizáció folyamatába. Az állam maga a legfejlettebb teljes monopólium. A legfejlettebb egysége olyan monopóliumoknak, mint a kereskedelem, az ipar, a pénzügy és a hatalom. Így az ideológiai monopóliumra úgy kell tekinteni, mint a hatalmi monopólium elválaszthatatlan részére.

2. Az állam és vallási gyökerei

Az állam vallásos gyökereit már részletesen elemeztem (A. Ocalan, *The Roots of Civilisation*, London, 2007). Sok egykori politikai koncepciónak és elképzelésnek van vallási eredete. Valójában, ha közelebbről megnézzük, kiderül, hogy a vallás és az isteni képzelődés teremtette meg az első társadalmi identitásokat a történelemben. Ez volt sok törzs és más államelőtti közösség ideológiai ragasztója, és meghatározta közösségi létüket.

Később, miután az államszerkezetek már kifejlődtek, az állam, a hatalom és a társadalom közti hagyományos kapcsok gyengülni kezdtek. A szent és isteni eszmék és szertartások, amelyek jelen voltak a közösség megszületésénél, elvesztették jelentésüket a

közös identitás tekintetében és helyett olyan hatalmi struktúrákká váltak, mint a monarchiák és diktatúrák. Az állam és a hatalma az isteni akaratból és törvényből eredt, és az uralkodók isten kegyelméből lettek királyok. Ők testesítették meg az isteni hatalmat a földön.

Manapság a legtöbb modern állam szekulárisnak hívja magát, azt állítva, hogy a vallás és az állam közti régi kötelekeket elvágta, és hogy a vallás többé már nem része az államnak. Ez vitathatóan csak félig igaz. Még ha a vallásos intézmények és az egyház képviselői nem is vesznek részt a politikai és társadalmi döntéshozásban, bizonyos mértékben még mindig befolyással vannak ezen döntésekre, ahogy ők maguk is a politikai vagy társadalmi eszmék és vívmányok hatása alatt állnak. Ezért a szekularizmus vagy világiasság, ahogy Törökországban hívják, még mindig tartalmaz vallásos elemeket. Az állam és vallás szétválasztása politikai döntés eredménye. Nem jön természetesen. Ezért még manapság is – mondhatni - a hatalom és az állam valami adottnak, isten által adottnak tűnik. Ezért a „szekuláris állam” vagy „szekuláris hatalom” kifejezések kétértelműek maradnak.

A nemzetállam szintén meghatározott számos jellegzetességet, amelyek arra szolgálnak, hogy a régi vallásos jellegeket helyettesítsék: a nemzetet, hazát, nemzeti lobogót, nemzeti himnuszt és sok más. Különösképp az olyan fogalmak, mint az „állami és nemzeti egység” szintén arra szolgálnak, hogy meghaladják az anyagi politikai struktúrákat, és mint olyan, felidéznek az állam előtti egységet istennel. A szentség helyére teszik őket.

Mikor régebben egy törzset leigáztott egy másik, annak tagjainak a győztesek isteneit kellett imádniuk. Vitathatóan ezt a folyamatot nevezhetjük gyarmatosítási folyamatnak, akár asszimilációnak. A nemzetállam egy centralizált állam kvázi isteni jellegekkel, amely teljesen lefegyverzi a társadalmat és monopolizálja az erő használatát.

3. Bürokrácia és nemzetállam

Mióta a nemzetállam meghaladta anyagi alapját, a polgárokat, magára veszi a politikai intézményeken túli létet is. További saját intézményekre van szüksége, hogy megvédje ideológiai alapját, valamint törvényi, gazdasági és vallási struktúráit. Az ennek következtében egyre terjeszkedő polgári és katonai bürokrácia költséges és csak a felsőbbrendű állam megóvását szolgálja, amely viszont a bürokráciát a nép fölé emeli.

Az európai modernitásban az államnak minden eszköze megvolt, hogy elérje, hogy a bürokrácia a társadalom minden szférájában terjeszkedjen. Így rákos daganatként a társadalom minden rétegére ránőtt. A bürokrácia és a nemzetállam nem létezhet egymás nélkül. Ha a nemzetállam a kapitalista modernitás gerince, akkor bizonyára a természeti társadalom börtöne is. A bürokráciája biztosítja a rendszer sima működését, biztosítja az áruterelés alapjait és biztosítja a profitot a releváns gazdasági szereplők számára mind a reálszocialista és az üzletbarát nemzetállamban. A nemzetállam megszelídíti a társadalmat a kapitalizmus nevében és elidegeníti a közösséget annak természeti alapjaitól. Bármely elemzés, amelynek célja meghatározni és megoldani a társadalmi problémákat, tekintetbe kell vennie ezen kapcsolatokat.

4. Nemzetállam és homogenitás

A nemzetállam eredeti formájának célja minden társadalmi folyamat monopolizálása. A sokszínűség és a pluralitás ellen harcolnia kell, amely megközelítés vezetett az asszimilációhoz és a népiirtásokhoz. Nem csak kizsákmányolja a társadalom eszméit és munkaerejét és gyarmatosítja a nép tudatát a kapitalizmus nevében, hanem asszimilál mindenféle spirituális és intellektuális eszmét és kultúrát, hogy megvédje saját létét. Célja az egynemzeti kultúra, az egynemzeti identitás és az egyvallású közösség megteremtése. Ezért a homogén állampolgárságot is erőlteti. A

polgár fogalma szintén az ilyen homogenitás utáni kutatásban lett megteremtve. A modernitás polgárságának semmi mást nem jelent, csak a magánrabszolgaság átalakulását állami rabszolgasággá. A kapitalizmus nem képes profitot termelni ezen modern rabszolgahad nélkül. A homogén nemzeti társadalom a legmesterségesebb társadalom, amelyet valaha megteremtettek, és része a „társadalommérnöki tervnek.”

Ezen célokat általában erő használatával vagy pénzügyi ösztönzéssel érték el, és gyakran kisebbségek, kultúrák vagy nyelvek fizikai megsemmisítésével vagy erőszakos asszimilációjával járt. Az elmúlt két évszázad történelme tele van példákkal, amelyek illusztrálják az erőszakos lépéseket olyan nemzet megteremtésére, amely megfelel a valódi nemzetállam elképzelt valóságának.

5. Nemzetállam és társadalom

Gyakran mondják, hogy a nemzetállam törődik az átlagemberek sorsával. Ez nem igaz. Inkább csak a világszintű kapitalista rendszer nemzeti helytartói, a kapitalista modernitás vazallusai, amelyek sokkal mélyebben belegabalyodtak a tőke uralkodó struktúráiba, mint azt általában feltételezzük: Ez a tőke gyarmata. Tekintet nélkül arra, mennyire is nacionalistának mutatja magát a nemzetállam, ugyanolyan mértékben szolgálja a kizsákmányolás tőkés folyamatát. Nincs más magyarázat a kapitalista modernitás borzalmas újrafelosztási háborúira. Ezért a nemzetállam nem áll az átlagember mellet, hanem a népek ellensége.

A nemzetállamok diplomatái koordinálják a más nemzetállamok és nemzetközi monopóliumok közötti kapcsolatokat. Más nemzetállamok elismerése nélkül egyikük sem élhetne túl. Ennek oka megtalálható a világszintű kapitalista rendszer logikájában. A nemzetállamokat, amelyek elhagyják a kapitalista rendszer falanxait, ugyanaz a sors éri utol, mint a Szaddám-rezsimet Irakban, vagy térdre kényszerítik a gazdasági embargók eszközeivel.

Most pedig eredeztessük a nemzetállam néhány jellegzetességét a Török Köztársaság példáján.

B. A nemzetállam ideológia alapjai

A múltban az államok történelme és az uralkodók történelme közé egyenlőségjelet tettek, amely majdnem isteni kvalitásokat kölcsönzött nekik. Ez a gyakorlat megszűnt a nemzetállamok megszületésével. Most az egész államot idealizálják és emelik isteni szintre.

1. Nacionalizmus

Ha a nemzetállamot egy élő istenhez hasonlítanánk, abban az esetben a nacionalizmus felelne meg a vallásnak. A számos pozitívnek tűnő eleme ellenére a nemzetállam és a nacionalizmus metafizikus jellegek. Ebben a tekintetben a tőkés profit és a tőkefelhalmozás olyan kategóriáknak tűnnek, amelyeket misztérium fed. Ezen kifejezések mögött egy szövevényes ellentmondásos kapcsolat van, amely az erőszakon és kizsákmányoláson alapul. A hegemon versengésük a hataloméért a profit maximalizálását szolgálja. Ebben az értelemben a nacionalizmus kvázi vallásos igazolásnak tűnik. A valódi küldetése ámbár, hogy szolgálja a virtuálisan isteni nemzetállamot és ideológiai vízióját, amely átjárja a társadalom minden területét. Művészet, tudomány és társadalmi tudat: egyikük sem független. A valódi intellektuális felvilágosodás ezért a modernitás ezen elemeinek alapvető elemzését kívánja.

2. Pozitivist tudomány

A pozitivist vagy leíró tudomány paradigmája a nemzetállam másik ideológiai pillérét alkotja. Táplálja a nacionalista

ideológiát, de a világiságot is, amely egy új vallás formáját veszi fel. Másfelől ez a modernitás egyik ideológiai alapja, és a dogmáit a társadalomtudományok állandóan befolyásolják. A pozitívizmust úgy lehetne körülírni, mint filozófiai megközelítést, amely szigorúan a dolgok megjelenésére korlátozódik, amely magával a valósággal egyenlő. Mivel a pozitívizmusban a megjelenés a valóság, semmi nem lehet része a valóságnak, ha nincs megjelenése. Tudjuk a kvantumfizikából, a csillagászatból és a biológia némely területéről és még a tudat lényegéről is, hogy a valóság olyan világokban is létezik, amelyek a megfigyelhető eseteken túl mögött léteznek. Az igazságot, a megfigyelt és megfigyelő közti kapcsolatban, addig misztifikálják, amíg semmilyen fizikai mértékhez vagy definícióhoz nem illeszkedik többé. A pozitívizmus tagadja ezt és ezért egy szinten hasonlít az ősi idők bálványimádatára, ahol a bálvány megtestesíti a valóság képét.

3. Szexizmus

A nemzetállam másik ideológiai pillére a szexizmus, amely áthatja az egész társadalmat. Sok civilizált rendszer azért használja a szexizmust, hogy megvédje saját hatalmát. Erőltetik a nők kizsákmányolását és az olcsó munkaerő értékes tartalékaiként használják fel őket. A nőkre értékes forrásként is tekintenek, ameddig utódokat hoznak létre és biztosítják a férfiak reprodukcióját. Ezért a nő egyben szexuális tárgy és árucikk is. Ő a férfi hatalom megóvásának eszköze, és legjobb esetben is csak a patriarchális férfitársadalom tartozéka lehet. Egyfelől a nemzetállam társadalmának szexizmusa erősíti a férfiak hatalmát; másfelől a nemzetállam a társadalmát a nők kizsákmányolása által gyarmattá változtatja. Ebben a tekintetben a nők egy kizsákmányolt nemzet.

A civilizáció történelme folyamán a patriarchátus megszilárdította a hierarchiák tradicionális kereteit, amelyek a nemzetállamokban táplálják a szexizmust. A társadalmi gyökerű szexizmus a nacionalizmushoz hasonlóan a nemzetállam és a hatalom ideológiai terméke. A társadalmi gyökerű szexizmus nem kevésbé veszélyes, mint a kapitalizmus. A patriarchátus ámbár megpróbálja elrejtetni aényt, hogy minden hatalmi kapcsolatot és állami ideológiát a szexista elgondolások és eljárások táplálnak. A nők elnyomása nélkül nem képzelhető el az egész társadalom elnyomása sem. Miközben a nemzetállami társadalmon belüli szexizmus egyfelől maximális hatalmat ad a férfiaknak, másfelől a társadalmat a nők által a legrosszabb gyarmattá változtatja. Ennélfogva a nő a történelmi társadalom gyarmatnemzete, amely a legrosszabb pozíciót foglalta el a nemzetállamon belül. Minden hatalom és állami ideológia a szexista attitűdből és magatartásból ered. A nők rabszolgasága a legalapvetőbb és lepalástoltabb társadalmi terület, ahol testet ölt minden szolgaság, elnyomás és gyarmatosítás. A kapitalizmus és a nemzetállam ennek teljes tudatában működik. A nők szolgasága nélkül a szolgaság egyik más formája sem létezhet vagy fejlődhet ki önmagában. A kapitalizmus és a nemzetállam a legintézményesítettebb uralkodó férfit jelenti. Világosabban és nyíltabban mondva: a kapitalizmus és a nemzetállam a despota és kizsákmányoló férfi monopolizmusa.

4. Vallásosság

Még ha látszólag szekuláris államként is működik, céljai érdekében a nemzetállam nem riad vissza a nacionalizmus és a vallás keverékének használatától. Ennek oka egyszerű: a vallás még mindig fontos szerepet játszik néhány társadalomban vagy annak részeiben. Különösképp az iszlám nagyon agilis e tekintetben.

Bár a vallás a modernitás korában már nem játszik hagyományos szerepet. Legyen akár radikális vagy mérsékelt hit, a vallásnak a nemzetállamban már nincs küldetése a társadalom felé. Csak azt teheti, amit a nemzetállam megenged neki. A még mindig meglévő befolyása és a funkciója, amellyel vissza lehet élni a nacionalizmus előtérbe helyezése terén, érdekes aspektusa a nemzetállamnak. A síita iszlám az egyik legerősebb ideológiai fegyver az iráni államban. Törökországban a szunnita ideológia játszik hasonló, de korlátozottabb szerepet.

C. A kurdok és a nemzetállam

Az előző, rövid, nemzetállamokról és azok ideológiai alapjairól szóló bevezetés után megvizsgáljuk, miért nincs értelme a kurdok számára egy különálló, kurd nemzetállam megalapítása.

Az elmúlt évtizedekben a kurdok nem csak az elnyomó hatalmak elnyomása ellen és az a létük elismeréséért küzdöttek, hanem a társadalmuk feudális iga alóli felszabadításáért is. Ennél fogva nincs értelme a régi láncokat újakra cserélni vagy akár erősíteni az elnyomást. Ezt jelentené a nemzetállam megalapítása a kapitalista modernitás kontextusában. A kapitalista modernitással szembeni ellenállás nélkül nincs hely a népek felszabadítása számára. Ezért számomra nem jelent opciót a kurd nemzetállam megalapítása.

A különálló nemzetállamra való felhívás az uralkodó osztályok érdeke vagy a burzsoázia érdeke, de nem tükrözi a nép érdekeit, mivel egy másik állam csak a további igazságtalanság megteremtését jelentené és csak még jobban gyengíteni a szabadsághoz való jogot.

A kurd kérdés megoldása ezért abban a megközelítésben leledzik, amely gyengíti a kapitalista modernitást vagy visszaszorítja azt. Vannak történelmi okok, társadalmi sajátosságok és jelenlegi fejlemények, valamint a tény, hogy a kurdok letelepedési helye négy különböző ország területére esik, amely a demokratikus megoldást elengedhetetlenné teszi. Továbbá szintén fontos, hogy az egész Közel-Kelet demokratikus deficitben szenved. Hála a kurdok lakta terület geostratégiai helyzetének, a sikeres kurd demokratikus folyamatok a Közel-Kelet általános demokratizálódásával kecsegtetnek. Hívjuk ezt a demokratikus folyamatot demokratikus konföderalizmusnak.

III. Demokratikus konföderalizmus

Ezt a fajta uralmat vagy kormányzást lehet nem-állami politikai kormányzatnak vagy állam nélküli demokráciának nevezni. A demokratikus döntéshozási folyamatokat nem szabad összekeverni az állami kormányzásként ismert folyamatokkal. Az államok igazgatnak, a demokráciák kormányoznak. Az államok a hatalmon alapulnak, a demokráciák kollektív egyetértésen alapulnak. Az államban a tisztséget rendelet szabja meg, még akkor is, ha ez részben törvényes választásokkal történik. A demokráciák közvetlen választást használnak. Az állam kényszerrel használ törvényi eszközként. A demokrácia az önkéntes részvételen alapul.

A demokratikus konföderalizmus nyitott más politikai csoportok és frakciók iránt. Rugalmas, multikulturális, monopolizmus-ellenes, konszenzus-orientált. Az ökológia és a feminizmus központi pillérek. Az önkormányzás ezen formájának keretében szükség lesz egy alternatív gazdaságra, amely a társadalmi forrásokat növeli azok kizsákmányolása helyett, és ezzel az igazságossá teszi a társadalom sokféle szükségleteit.

A. Részvétel és a politikai paletta sokszínűsége

A társadalom ellentétes összetétele megkívánja politikai csoportok vertiákális és horizontális megalakulását. A központi, regionális és helyi csoportokat ezen módon kell kiegyensúlyozni. Csak ők, mind magukért, képesek kezelni a saját, speciális és szilárd helyzetüket, valamint megfelelő megoldást találni a kiterjedt társadalmi problémákra. Természetes jog kifejezni a kulturális, etnikai vagy nemzeti identitást politikai társulások segítségével. Bár ez a jog erkölcsös és politikai társadalmat igényel. Akár nemzetállam, köztársaság vagy demokrácia – a demokratikus konföderalizmus nyitott a kompromisszumokra az államot és a kormányzati hagyományokat tekintve. Lehetővé teszi az egyenlő együttélést.

B. A társadalom öröksége és a történelmi tudás felhalmozódása

Még egyszer: a demokratikus konföderalizmus a társadalom és a kollektív öröksége történelmi tapasztalatán alapul. Nem önkényes modern politikai rendszer, hanem inkább felhalmozza a történelmet és a tapasztalatot. A társadalom életének ivadéka.

Az állam folyamatosan a központosítás felé orientálódik, hogy a hatalmi monopólium érdekeit hajszolja. Ennek ellentéte igaz a demokratikus konföderalizmusra. Nem a monopóliumok, hanem a társadalom áll a politikai fókuszában. A társadalom heterogén struktúrája ellentétben áll a centralizmus minden formájával. A különféle centralizmusok csak társadalmi kiütéseket eredményeznek.

Az élő emlékezet óta az emberek mindig klánok, törzsek vagy más közösségek laza csoportjait hozták létre szövetségi (föderális) tulajdonságokkal. Ezen a módon képesek voltak megóvni belső autonómiájukat. Még a birodalmak belső kormányzatai is az önkormányzás színes módszereit használták a különböző területeken, amelyekbe beletartoztak a vallásos hatóságok, a törzsi tanácsok, a királyságok, de még köztársaságok is. Ennél fogva fontos megérteni, hogy még a centralistának tűnő birodalmak is követik a konföderális szervezeti struktúrákat. A centralista modell nem olyan kormányzati modell, amelyet a társadalom akar. Csupán megvannak a forrásai a monopóliumok hatalmának megóvására.

C. Erkölc és politikai tudat

A társadalom kategóriákba és terminusokba való tagozódását egy bizonyos minta után a kapitalista monopóliumok mesterségesen hozták létre. Így, ami számít egy társadalomban, az nem az, kik vagytok, hanem hogy minek tűntök. A társadalom saját lététől vélt elidegenedése ösztönzi az aktív részvételből való kivonulást, egy reakciót, amelyet gyakran a politikából való kiábrándulásnak hívnak. Bár a társadalmak alapvetően politikusak és értékorientáltak. A gazdasági, politikai, ideológiai és katonai monopóliumok olyan szerkezetek, amelyek pusztán a felesleg felhalmozásának hajszolásával tagadják a társadalom természetét. Nem teremtenek értékeket. Egy forradalom sem teremthet új társadalmat. Csak befolyásolhatja a társadalom erkölcsi és politikai szövődékét. Minden más az erkölcsi alapú politikai társadalom belátása szerint történik.

Már említettem, hogy a kapitalista modernitás erőlteti az állami centralizációt. A politikai és katonai hatalmi központokat a társadalmon belül megfosztják befolyásától. A nemzetállam mint a monarchia modern megfelelője egy meggyengült és védtelen társadalmat hagy maga mögött. Ebben a tekintetben a törvényes rend és béke csak a burzsoázia osztályuralmát jelenti. A hatalom maga megtestesül a központi államban és a modernitás alapvető kormányzati paradigmájává válik. Ez a nemzetállamot kontrasztba helyezi a demokráciával és a köztársaság-pártisággal.

A mi demokratikus modernitásunk folyamata alternatív vázlatot jelent az általunk ismert modernítésra. A demokratikus konföderalizmuson mint alapvető politikai paradigmán alapszik. A demokratikus modernitás az erkölcsi alapú politikai társadalom teteje. Ameddig elkövetjük azt a hibát, hogy azt hisszük, hogy a társadalmaknak homogén, monolitikus entitásoknak kell lenniük, addig nehéz lesz megérteni a konföderalizmust. A modernitás történelme szintén négy évszázadnyi kulturális és fizikai népiértás

történelme az elképzelt egységes társadalom nevében. A demokratikus konföderalizmus szociológiai kategóriaként ellenpéldánya ennek a történelemnek és azon az akaraton alapszik, hogy ha kell, harcolni kell, valamint az erkölcsi, kulturális és politikai diverzitáson.

A pénzügyi rendszer válsága a kapitalista nemzetállam megörökölt következménye. Bár a neoliberaisok minden erőfeszítése, hogy megváltoztassák a nemzetállamot, sikertelen maradt. A Közel-Kelet erre tanulságos példákat szolgáltat.

D. Demokratikus konföderalizmus és demokratikus politikai rendszer

A kormányzat és a hatalomgyakorlás centralista és bürokratikus értelmezésével ellentétben a konföderalizmus a politikai önkormányzás olyan típusát jelenti, ahol a társadalom és minden kulturális identitás minden csoportja felszólalhat a helyi üléseken, általános gyűléseken és tanácsokban. A demokrácia ezen felfogása megnyitja a politikai teret a társadalom minden rétege előtt és lehetővé teszi különféle és sokszínű politikai csoport megalakítását. Ily módon a társadalom egészének politikai integrációja is fejlődik. A politika a mindennapi élt részévé válik. Politika nélkül az állam válságát nem lehet megoldani, mivel a válságot a politikai társadalom képviselőinek hiánya táplálja. A föderalizmushoz és az önkormányzáshoz hasonló kifejezéseket, ahogy azok jelen vannak a liberális demokráciákban, újjá kell alkotni. Valójában nem a nemzetállam kormányzatának hierarchikus szintjein kell ezeket megfogantatni, hanem a társadalmi megnyilvánulás és részvétel eszközeiként. Ezért cserébe fejlődik a társadalom politizálása. Nincs szükségünk itt nagy teóriákra; ami kell, az az akarat, amely kifejezésre juttatja a társadalmi szükségleteket a társadalmi szereplők autonómiájának strukturális erősítésével, valamint a társadalom egészének szerveződéséhez szükséges feltételek megteremtésével. Egy olyan működési szint megteremtését, ahol a társadalmi és a politikai csoportok, a vallásos közösségek vagy az értelmiségi vonulatok minden fajtája kifejezheti önmagát közvetlenül minden helyi döntéshozó folyamatban, azt részvételi demokráciának is nevezhetjük. Minél erősebb a részvétel, annál erősebb ez a fajta demokrácia. Míg a nemzetállam ellentétben állt a demokráciával

és még tagadta is azt, a demokratikus konföderalizmus állandó demokratikus folyamatot képvisel.

A társadalmi szereplők a részvételi demokrácia csírasejtjei, amelyek maguk számára mind szövetségi egységek. Egyesülhetnek és társulhatnak új csoportokká vagy konföderációkká a helyzettől függően. Minden politikai egység, amely beavatkozik a részvételi demokráciába, alapvetően demokratikus. Ezen a módon, amit mi demokráciának nevezünk, az a döntés demokratikus folyamatának alkalmazása a helyi szinttől a globális szintig az állandó politikai folyamat keretein belül. Ez a folyamat hatással lesz a társadalom szövetének szerkezetére, ellentétben a nemzetállam homogenitás utáni törekvésével, amely szerkezet csak erővel valósulhat meg, amely a szabadság elvesztésével jár.

Már utaltam rá, hogy a helyi szint az a szint, ahol a döntéseket hozzák. Bár a gondolkodás, amely ezen döntésekhez vezet, összhangban kell legyen a globális problémákkal. Tudatában kell lennünk, hogy még a falvaknak és a városi kerületeknek is konföderális szerkezetre van szükségük. A társadalom minden területének meg kell adni az önkormányzást, hogy minden szinten szabadon részt vehessen benne.

E. Demokratikus konföderalizmus és önvédelem

A nemzetállam alapvetően egy katonai strukturális entitás. A nemzetállamok alapvetően mindenféle belső és külső hadviselés termékei. Egyik létező nemzetállam sem született meg magától. Kivétel nélkül van háborús múltjuk. Ez a folyamat nem csak a megalakulásuk időszakára korlátozódik, hanem az egész társadalom militarizálására építenek. Az állam civil vezetése pusztán függelék a katonai apparátuson. A liberális demokráciák ezt úgy küszöbölik ki, hogy a katonai struktúrájukat demokratikus és liberális színekre festik. Bár ez nem tántorítja el őket, hogy tekintélyuralmi megoldást keressenek a válság csúcspontján, amelyet maga a rendszer idéz elő. A fasizmus a nemzetállam legtisztább formája.

A militarizálást csak az önvédelem segítségével lehet visszaszorítani. A védelmi mechanizmusok nélküli társadalmak elvesztik identitásukat, a demokratikus döntéshozatali képességüket és politikai természetüket. Ezért a társadalom önvédelme nem pusztán katonai dimenziókra korlátozódik. Vélelmezi az identitása, a saját politikai tudata és a demokratizálás folyamatának megőrzését. Csak ekkor beszélhetünk önvédelemről.

Ennek tükrében a demokratikus konföderalizmus a társadalom önvédelmi szervezetének is nevezhető. Csak a szövetségi hálózatok segítségével teremthető meg az alap a monopóliumok és a nemzetállami militarizmus globális uralmával való szembenállásra. A monopóliumok hálózata ellen fel kell építenünk a szociális konföderációk erős hálózatát.

Ez különösképp azt jelenti, hogy a konföderalizmus szociális paradigmája nem bonyolódik bele a fegyveres erők katonai monopóliumába, amelynek csupán az a feladata, hogy biztosítsa a belső és külső biztonságot. Ezek a demokratikus intézmények

közvetlen ellenőrzése alá kerülnek. A társadalomnak képesnek kell lennie meghatározni kötelességét. Az egyik feladata a társadalom szabad akaratának védelme lesz a belső és külső beavatkozásoktól. A katonai vezetés összetételét egyenlő feltételek alapján kell meghatározni a politikai intézmények és a konföderatív csoportosulások által.

F. Demokratikus konföderalizmus az uralomért folytatott hajsza ellen

A demokratikus konföderalizmusban nincs helye semmiféle hatalmi harcnak. Ez különösképp igaz az ideológia területén. Az uralom egy alapelv, amelyet a klasszikus típusú civilizáció követ. A demokratikus civilizációk elutasítják a hegemon hatalmakat és ideológiákat. Minden kifejezési mód, amely átvág a demokratikus önkormányzás határain, lehetetlenné teszi az önkormányzás és a vélemény szabadságát. A társadalom ügyeinek kollektív kezelése megértést, az eltérő vélemények tiszteletét és a döntéshozatal demokratikus módjait igényli. Ez ellentétben áll a kapitalista modernitás vezetésének felfogásával, ahol a nemzetállam önkényes bürokratikus döntései homlokegyenest ellentétesek a demokratikus-konföderatív vezetéssel, amelyek egy vonalban vannak az erkölcsi alapokkal. A demokratikus konföderalizmusban a vezetői intézményeknek nincs szüksége ideológiai legitimációra. Ekképp nincs szükségük a hegemonia utáni hajszára.

G. Demokratikus Konföderatív szervezetek globális szinten

Bár a demokratikus konföderalizmusban a fókusz a helyi szinten van, a konföderalizmus globális szervezése nincs kizárva. Ellenkezőleg, létre kell hozni a nemzeti civil társadalom platformját a konföderatív gyűléssel kapcsolatban, hogy ellenálljon az Egyesült Nemzeteknek mint a szuperhatalmak vezetése alatt álló nemzetállamok szervezetének. Ezen a módon jobb döntéseket hozhatnánk a békére, környezetvédelemre, igazságosságra és a termelésre való tekintettel.

H. Összefoglalás

A demokratikus konföderalizmust úgy lehet jellemezni, mint a nemzetállamok kormányaival kontrasztban álló önkormányzást. Bár bizonyos körülmények között a békés együttélés lehetséges, amíg a nemzetállam nem avatkozik be az önkormányzás központi dolgaiba. Minden ilyen intervenció önvédelemre hívja a civil társadalmat.

A demokratikus konföderalizmus nincs háborúban egyik nemzetállammal sem, de nem fogja tétlenül túrni az asszimilációs törekvéseket. A forradalmi megdöntés vagy egy új állam megalapítása nem hoz fenntartható változást. Hosszútávon a szabadság és az igazság csak demokratikus-konföderatív dinamikus folyamaton belül érhető el.

Sem az állam totális elutasítása, sem a teljes elismerése nem hasznos a civil társadalom demokratikus erőfeszítései számára. Az állam megdöntése, különösképp a nemzetállamé, hosszútávú folyamat.

Az államot akkor haladják meg, ha a demokratikus konföderalizmus bebizonyítja problémamegoldó kapacitását a társadalmi problémák szemléletével. Bár ez nem azt jelenti, hogy a nemzetállamok támadásait el kell fogadni. A demokratikus konföderációk minden időben fenntartják önvédelmi erejüket. A demokratikus konföderációk nem korlátozzák magukat egy speciális terület megszervezésére. Ezek határon átívelő konföderációk lesznek, ha a társadalmak így óhajtják.

IV. A demokratikus konföderalizmus alapelvei

1. A népek önrendelkezésébe beletartozik a saját nemzetállamhoz való jog. Bár egy állam megalapítása nem növeli egy nép szabadságát. Az Egyesült Nemzetek rendszere, amely nemzetállamokon alapszik, eredménytelen maradt. Közben a nemzetállamok súlyos gátjaivá váltak bármely társadalmi fejlődésnek. A demokratikus konföderalizmus az elnyomott emberek kontrasztparadigmája.

2. A demokratikus konföderalizmus egy nem-állami szociális paradigma. Nem az állam ellenőrzi. Ugyanakkor a demokratikus konföderalizmus egy kulturális szervezeti tervrajza egy demokratikus nemzetnek.

3. A demokratikus konföderalizmus a népi részvételen alapszik. A döntéshozatali folyamata a közösségké. A magasabb szinten pusztán a közösségek akarátának koordinálását és végrehajtását szolgálja, amelyek elküldik delegáltjaikat az általános gyűlésekbe. Korlátolt időszakra ők mind szócsövek és végrehajtó intézmények. Bár a döntés alapvető hatalma a helyi népi intézményeké.

4. A Közel-Keleten a kapitalista rendszer és a birodalmi hatalmak képtelenek bevezetni a demokráciát, amelynek csak ártanak. Alapvető a népi demokrácia propagálása. Ez az egyetlen megközelítés, amely kezelni tudja a sokszínű etnikai csoportot, vallást és osztálykülönbséget. Ez szintén együtt jár a társadalom hagyományos konföderatív szerkezetével.

5. A demokratikus konföderalizmus Kurdisztánban anti-nacionalista mozgalom. Célja egész Kurdisztánban valóra váltani a népek önvédelmének jogát a demokrácia fejlesztése által anélkül, hogy megkérdőjeleznék a létező politikai határokat. A cél nem a kurd nemzetállam megalapítása. A mozgalom célja

föderális struktúrát létrehozni Iránban, Törökországban, Szíriában és Irakban, amelyek nyitottak minden kurd számára és ugyanakkor megalakítani egy ernyő-konföderációt Kurdisztán mind a négy részére.

V. A közel-keleti népek problémái és a megoldás lehetséges módjai

A nemzeti kérdés nem a kapitalista modernitás illúziója. Mindazonáltal a kapitalista modernitás volt, amely a nemzeti kérdést a társadalomra írta. A nemzet felváltotta a vallásos közösséget. Bár, a nemzeti társadalomba való átmenethez szükség van a kapitalista modernitás meghaladására, ha a nemzet nem tartja fenn az elnyomó monopóliumok álcáját.

Amennyire negatív a nemzeti kategória túlhangsúlyozása a Közel-Keleten, olyan súlyosak lesznek a kollektív nemzeti nézőpontok elhanyagolásának következményei. Ennélfogva a kérdés kezelésének módszere nem lehet ideológiai, hanem tudományos és nem nemzetállami, hanem a demokratikus nemzet és a demokratikus kommunalizmuson koncepcióján kell alapulnia. Az ilyen megközelítés összetevői a demokratikus modernitás alapvető elemei.

Az elmúlt két évszázad során a nacionalizmust és a nemzetállamok tendenciáját táplálták a közel-keleti társadalmakban. A nemzeti kérdést nem oldották meg, hanem inkább csak súlyosbították a társadalom minden területén. A termelési verseny fejlesztése helyett a tőke inkább a belső és külső háborúkat erőltette a nemzetállam nevében.

A kommunalizmus elmélete alternatíva lehet a kapitalizmusra. A hatalmi monopóliumért nem versengő, demokratikus nemzetek keretein belül béke lehet a régióban, amely csak véres háborúk és népirtások helyszíne.

Ebből a szemszögből négy fő nemzetről beszélhetünk: az arabokról, a perzsákról, a törökökről és a kurdokról. Nem kívánom a nemzeteket többségbe és kisebbségbe sorolni, mivel ezt nem találom helyesnek. De demográfiai megfontolásokból beszélnem kell a többségi nemzetekről.

1. Több mint 20 arab nemzetállam van, amely megosztja az arab közösséget és a társadalmaikat háborúkkal károsítja. Ez az egyik legfőbb faktor, amely felelős a kulturális értékek elidegenedéséért és az arab nemzeti kérdés nyilvánvaló reménytelenségéért. Ezen nemzetállamok nem voltak képesek nemzeteken átívelő gazdasági közösséget kialakítani. Ők az arab nemzetek problémás helyzetének fő okai. A vallásos motivációjú törzsi nacionalizmus együtt a szexista patriarchális társadalommal átjárja a társadalom minden területét, amelynek eredménye a határozott konzervativizmus és a szolgálai engedelmesség. Senki sem hiszi, hogy az arabok képesek lesznek arab nemzeti megoldást találni a belső és nemzeteken átívelő problémáikra. Bár a demokratizálás és a kommunalista megközelítés talán nyújthatja ezt a megoldást. Az arab nemzetállamok által versenytársként kezelt Izrael felé mutatott gyengeségük nem csak a hegemon államok nemzetközi támogatásának eredménye. Inkább az Izraelen belüli erős belső demokratikus és kommunális intézmények eredménye. Az elmúlt évszázad során az arab nemzet társadalmát meggyengítette a radikális nacionalizmus és az iszlamizmus. Most, ha képesek lennének kommunális szocializmusban egyesülni, amely nem idegen tőlük a demokratikus nemzet megértésével egyetemben, akkor képesek lennének maguk számára hosszútávú megoldást is biztosítani.

2. A törökök és türkmének egy másik befolyásos nemzetet alkotnak. Hasonló a felfogásuk hatalomról és ideológiáról az arabokkal. Szigorúan nemzetállamiak, valamint mélyen vallásosak és radikális nacionalisták. Szociológiai nézőpontból a törökök és a türkmének egész mások.

A türkmén és török arisztokrácia kapcsolata hasonlít a beduin és arab arisztokraták feszült kapcsolatához. Egy réteget alkotnak, amelynek érdekei kompatibilisek a demokráciával és a kommunalizmussal. A nemzeti problémák egészen bonyolultak. A nemzetállamok hatalmi törekvései, a határozott nacionalizmus és

a szexista patriarchális társadalom uralkodik és nagyon konzervatív társadalmat teremt. A családot tekintik az állam legkisebb sejtjének. Mind az egyéneket és intézményeket figyelembe veszik. A török és türkmén közösségek a hatalomért küzdenek. Más etnikai csoportokat leigáznak az alárendelés határozott politikájával. A török nemzetállam centralista hatalmi struktúrája és a merev hivatalos ideológia a mai napig meggátolja a kurd kérdés megoldását. Elhitették a társadalommal, hogy nincs alternatíva az államra. Nincs egyensúly az egyén és az állam között. Az engedelmisséget tekintik a legnagyobb erénynek.

Ezzel ellentétben a demokratikus modernitás elmélete megfelelő választ ajánl minden nemzetiségi közösség számára Törökországban, hogy megoldhassák a nemzeti problémáikat. A demokratikus török konföderáció közösségalapú projektje a belső egységet is erősíti, valamint megteremti a szomszédokkal való békés együttélés feltételeit. A határok elvesztik korábbi jelentőségüket, ha társadalmi egységről van szó. A földrajzi határok ellenére a mai modern kommunikációs eszközök képesek virtuális egységet teremteni az egyének és közösségek között, akárhol is legyenek. A török nemzeti közösségek demokratikus konföderációja hozzájárulhat a világbékéhez és a demokratikus modernitás rendszeréhez.

3. A kurd nemzeti társadalom nagyon bonyolult. A kurd nemzet a legnagyobb a világon, amelynek nincs saját állama. A neolitikus korszak óta ugyanott élnek. A mezőgazdaság és állattartás, valamint hogy készen állnak megvédeni magukat felhasználva a hegyvidékes hazájuk előnyeit, segítette a kurdokat, hogy öslakos népként túléljenek. A kurd nemzeti kérdés azon tényből ered, hogy megtagadták tőlük a nemzeti lét jogát. Mások megpróbálták asszimilálni őket, és a végén egyszerűen megtagadták tőlük a létezését. Annak, hogy nincs saját államuk, vannak előnyei és hátrányai is. Az állam alapú civilizációk kinövései csak korlátozott mértékben voltak elfogadva. Ez előny lehet a kapitalista

modernitáson túli alternatív társadalmi koncepciók megvalósításához. A letelepedési helyüket négy ország nemzeti határai választják el és geostratégiaileg fontos régióban fekszenek, ezzel stratégiai előnyt biztosítva a kurdok számára. A kurdoknak nincs esélyük nemzeti társadalmat állami erő alkalmazásával létrehozni. Bár Iraki Kurdisztánban létezik kurd politikai entitás, az nem nemzetállam, hanem inkább félállami entitás.

Kurdisztán szintén otthont adott az örmény és arámi kisebbségeknek, mielőtt népiirtások áldozataivá váltak. Szintén vannak kisebb arab és török csoportok. Még ma is számos különféle vallás és hit él egymás mellett ott. Szintén megvannak a klán és törzsi kultúra maradványai, miközben alig van jelen a városi kultúra.

Mindezen jellegzetességek új demokratikus politikai alakulatért kiáltanak. A kommunális szövetkezetek a farmgazdálkodásban, de a vízgazdálkodásban és az energiaszektorban is ideális termelési módot ajánlanak. Még a patriarchális ideológia is kevésbé mélyen gyökerezik itt, mint a szomszédos társadalmakban. Ez előnyös a demokratikus társadalom felépítése szempontjából, ahol a nők szabadsága és egyenlősége alakítja ki a fő pilléreket. Szintén megteremti a demokratikus környezet-barát nemzet feltételeit párhuzamosan a demokratikus modernitás paradigmájával. A többnemzeti identitáson alapuló demokratikus nemzet szerkezete az ideális megoldás, amikor szembesülünk a nemzetállam zsákutcájával. Ez a feltörekvő jelenség lehet a minta az egész Közel-Kelet számára, és dinamikusan terjeszkedne a szomszédos országokban is. Meggyőzve a szomszédos nemzeteket erről a modellről, megváltozna a Közel-Kelet sorsa és erősítené demokratikus modernitás esélyét, hogy alternatívát hozzon létre. Ebben az értelemben a kurdok szabadsága és a társadalom demokratizálása szinonimái lennének az egész régió és annak társadalmainak szabadságával.

4. A perzsa és iráni nemzet mai problémáinak oka a történelmi civilizációk intervencióiban és a kapitalista modernitásban rejlik.

Bár az eredeti identitásuk a zoroasztrizmusból és a mithrászi hagyományokból ered, ezeket megsemmisítette az iszlám. A judaizmus, a kereszténység, a mohamedámizmus és a görög filozófia szintéziséből létrejött manicheizmus képtelen volt győzedelmeskedni a hivatalos civilizáció ideológiája felett. Valójában annál nem ment tovább, hogy gondolja a lázadás hagyományát. Ennélfogva az iszlám hagyományt síita felekezetté alakította és elfogadta azt a legkésőbbi civilizációs ideológiájává. Jelenleg vannak erőfeszítések, hogy modernizálja magát, hogy átnyomja a kapitalista modernitás elemeit a síita szűrőjén.

Az iráni társadalom több etnikumú és több vallású, valamint gazdag kultúrával megáldott. A Közel-Kelet minden nemzeti és vallási identitása megtalálható itt. A sokszínűség erős kontrasztban van a teokrácia hegemoniájával, amely gondolja a kényes vallási nacionalizmust, és az uralkodó osztály sem riad vissza az antimodernista propagandától, ha az az érdekeiket szolgálja. A forradalmi és demokratikus áramlatokat integrálta a tradicionális civilizáció. A despota rezsim gyakorlatlan kormányozza az országot. Az amerikai és európai szankciók negatív hatásai itt nem elhanyagolhatók.

Az erős iráni centralista törekvések ellenére a népi gyökerekből már létezik valamiféle föderalizmus. Ha a demokratikus civilizáció elemei és a föderalista elemek, beleértve az azerieket, kurdokat, beludzsokat és türkméneket, keresztezik egymást, az „Iráni Demokratikus Konföderalizmus” projektje megszülethet és vonzóvá is válhat. A nők mozgalma és a kommunális hagyományok különleges szerepet játszhatnak itt.

5. Az örmény nemzeti kérdés az egyik legnagyobb tragédia, amelyet a kapitalista modernitás okozott a Közel-Keleten. Az örmények nagyon ősi nép. A letelepedési területük nagyrészen a kurdokkal osztoztak. Míg a kurdok elsődlegesen a mezőgazdaságból és az állattartásból élnek, az örmények a kézművességből. A kurdokhoz hasonlóan az örmények is ápolták az önvédelem hagyományát. Az örmények néhány rövid epizódon kívül sosem alapítottak sikerrel államot. Számítanak a keresztény

kultúrájukra, amely az identitásukat adja és hitüket a megváltásban. A vallásuk miatt sokszor elnyomta őket a muszlim többség. Ennélfogva a megszülető nacionalizmus gyümölcsözőtt az örmény burzsoázia körében. Hamarosan különbségek mutatkoztak a török nacionalistákkal, amely végül a törökök által elkövetett örmény népirtással végződött.

A zsidókon kívül az örmények a második legnagyobb nép, amely elsődlegesen diaszpórában él. Az Azerbajdzsántól nyugatra megalapított örmény állam nem oldotta meg az örmény nemzeti kérdést. A népirtás következményeit nehéz szavakba önteni. Az elveszett haza utáni kutatás határozza meg a nemzeti pszichét és ez van az örmény kérdés szívében. A problémát súlyosbítja, hogy ezen területeket azóta más emberek telepítették be. A nemzetállam egyik koncepciója sem ad megoldást. Nincs sem homogén népesség-szerkezet, sem világos határok, amelyre a kapitalista modernitásnak szüksége lenne. Az ellenfelek gondolkodása fasiszta; bár ez még nem elég, hogy valakinek csak a népirtás jusson eszébe. A konföderatív struktúrák alternatívák lehetnek az örmények számára is. A demokratikus örmény nemzet megalapítása párhuzamosan a demokratikus modernitás paradigmájával az örmények számára lehetőséget ígér, hogy újra feltalálják önmagukat. Lehetővé teszi számukra, hogy visszatérjenek helyükre a Közel-Kelet kulturális pluralitásában. Amikor egy új örmény demokratikus nemzet alatt megújulnak, nem csak folytathatják a történelmi szerepük játszását a közel-keleti kultúrában, hanem megtalálhatják útjukat a felszabadulás felé.

6. A modern időkben a keresztény arámiak (asszírok) az örmények sorsát szenvedték. Ők is az egyik legősibb nép a Közel-Keleten. Azon a területen lagnak, mint a kurdok, de más népekkel is. Az örményekhez hasonlóan, ők is szenvedtek a muszlim többség elnyomásától, amely kijelölte az utat az európai stílusú nacionalizmus számára, mint az örmény burzsoáziánál. Valójában az arámiak is áldozatául estek a törökök általi népirtásnak a fasiszta Egység és Fejlődés Bizottságának vezetése alatt. A

kollaboráns kurdok segítő kezét nyújtottak ebben a népirtásban. Az arámi nemzeti társadalom kérdése a civilizációban gyökerezik, de továbbfejlődött a kereszténységgel és a modernitás ideológiájával. Az ottani megoldáshoz az arámiak radikális átalakulására van szükség. Az igazi megváltás számukra az lenne, ha szakítanának a klasszikus civilizáció és a kapitalista modernitás mentalitásával, és ehelyett felölelnék a demokratikus civilizációt és megújítanák gazdag kulturális emlékezetüket a demokratikus modernitás elemeként, hogy újraalkossák magukat egy „Arámi Demokratikus Nemzetként”.

7. A zsidó nép történelme szintén kifejezi a Közel-Kelet általánosan problémás kulturális történelmét. A kirekesztés, a pogromok és a népirtás háttérének kutatása megcélozza a civilizációk számláinak kiegyenlítését. A zsidó közösséget befolyásolta a régi sumér és egyiptomi kultúra, valamint regionális törzsi kultúrák. Sokkal járultak hozzá a Közel-Kelet kultúrájához. Akárcsak az arámiak, ők is áldozatul estek a modernitás szélsőséges fejlődésének. Ezen háttér ellen a zsidó értelmiség kifejlesztett egy komplex nézőpontot ezen problémák irányában. Bár ez még messze nem volt elég. A ma is létező problémák megoldásaként demokratikus alapon kell létrehozni a Közel-Kelet történelmének megújult szemléletét. Az izraeli nemzetállam a megalapítása óta háborúban áll. A jelszó: szemet szemért. Bár tűz ellen nem lehet tüzrellel harcolni. Még ha Izrael viszonylagos biztonságot is élvez, hála a nemzetközi támogatásnak, ez nem fenntartható megoldás. Semmi sem lesz örökké biztonságban, amíg a kapitalista modernitást meg nem haladják.

A palesztin konfliktus világossá teszi, hogy a nemzetállami paradigma nem segít a helyzet megoldásában. Sok vérontás történt; nem maradt más, csak a látszólag megoldhatatlan problémák nehéz öröksége. Az izraeli-palesztin példa megmutatja a kapitalista modernitás és a nemzetállam teljes bukását. A zsidók a Közel-Kelet kultúrájának hordozói. A létük jogának

megtagadása támadás a Közel-Kelet ellen is. Ha demokratikus nemzetté alakulnak, akkor akárcsak az arámiak és az örmények, könnyebben részt vehetnének a közel-keleti demokratikus konföderációban. A „Kelet-éger Demokratikus Konföderáció” projektje pozitív kezdet lenne. A szigorú és kizárólagos nemzeti és vallási identitásnak rugalmas és nyitott identitássá kell alakulnia ezen projekt alatt. Kétségtelen, hogy a szomszédainak is ilyen átalakuláson kell keresztül menniük. A Közel-Kelet feszültségei és fegyveres konfliktusai elengedhetetlenné teszik a modernitás paradigmájába való átalakulást. Enélkül lehetetlen a súlyos társadalmi problémák és nemzeti kérdések megoldása.

8. Az anatóliai hellén kultúra megsemmisítése olyan veszteség, amelyet nem lehet jóvátenni. A török és görög nemzetállamok által véghezvitt etnikai tisztogatás a múlt század első negyedében nyomot hagyott. Egyik államnak sincs joga kiűzni embereket az ősi kulturális régiójukból. Mindazonáltal a nemzetállamok újra és újra megmutatták embertelen megközelítésüket ezen problémák felé. A hellén, zsidó, arámi és örmény kultúra elleni támadások akkor léptek fel, amikor az iszlám terjedt a Közel-Keleten. Ez cserébe hozzájárult a közel-keleti civilizáció hanyatlásához. Az iszlám kultúra sosem volt képes kitölteni kialakuló ürességet. A 19. században, amikor a kapitalista modernitás előre tört a Közel-Keleten, olyan kulturális sivatagot talált, amelyet a saját maga által okozott kulturális erózió okozott. A kulturális sokszínűség szintén erősíti egy társadalom védelmi mechanizmusait. A monokultúrák kevésbé szilárdak. Ennélfogva a Közel-Kelet meghódítása nem volt nehéz. A homogén nemzet projektje, ahogy a nemzetállamok propagálják, csak elősegítették a kulturális hanyatlást.

9. A kaukázusi etnikai csoportoknak szintén vannak társadalmi problémáik, amelyek nem jelentéktelenek. Újra és újra bevándoroltak a Közel-Keletre és serkentették annak kultúráit. Megkérdőjelezhetetlenül hozzájárultak a kulturális értékéhez. A modernitás érkezte majdnem eltüntette ezen kisebbségi kultúrákat.

Nekik is megvan a megfelelő helyük a konföderációs struktúrában.

Végül, hadd mondjam el újra, hogy a Közel-Kelet alapvető problémáinak gyökerei mélyen az osztálycivilizációban erednek. Összefüggenek a kapitalista modernitás globális válságával. Ez a modernitás és az uralkodásra való igénye nem kínálhat megoldásokat, nem is említve hosszútávú megoldásokat a Közel-Kelet régiója számára. A jövő a demokratikus konföderalizmus.